

Ramon Guillem

Abisme i ocell

bromera poesia

Hi ha un tacte que s'esvaeix,
però l'empremta en el cos on va romandre
en la memòria persevera.

Sempre hi ha una veu
que pels abismes del temps ressona,
una fressa imperceptible, un dubte,
un diàleg que se sap
conversa inacabada.

MENTIDA

Hi ha una llum fosca
i és mentida el seu míser espurneig:
qui s'aboca al pou
corre el perill de caure.
És l'abisme,
que té una mort fosforescent
com els braços de sucre de l'àngel:
parany de seda la mar
com un petroli fondo, secret, entre les ones.
Hi ha una llum fosca,
com un cant que ressona encara en els esculls,
i és una veu que es trenca,
s'abalteix
i calla.

UNA BICICLETA BLAVA

Mon pare tenia
una bicicleta blava.
Amb ella anava
els caps de setmana
a pescar tenques i llisses
a la séquia del port,
a la vora de l'Albufera.
També hi pescava anguiles
i, de tant en tant,
com una festa,
ens portava granotes.
Va morir jove.
El cranc maleït
va esventrar-lo.
Des d'aleshores,
la cendra del cor
no ha fet sinó créixer.
Si mon pare visquera ara
no hi podria pescar.
Els peixos són ombres foses
en una aigua pudenta i trista.

Hom pot veure,
algunes hores funestes,
entre les canyes,
una escuma negra,
com la bilis llefiscosa
d'un fetge castigat.

De vegades,
la mort és culpa dels déus.
D'altres,
és culpa dels hòmens.

UN DIA I UN ALTRE

Un dia i un altre, un temps
i un altre temps:
els mots, perduts, com petites engrunes,
pel desguàs:
tot l'oblit: instants,
que ni el vell ofici del llanterner
podria retornar-nos.
Es pot pescar
en l'estany eixut del passat?
Em dol creure
que sóc com aquell pobre home
que, pels deutes del joc,
algú llançà,
amb ciment als peus,
al fons de la mar.

ARANYES

En buidar la piscina
han aparegut dues aranyes negres.
Repugnants, amb el pèl com vellut
desgastat i el tacte oliós.
«Fan por, però no és mortal
la seua picadura»,
va dir algú, en llegir als nostres ulls
una mirada espantada.

Però com fugir de la por,
quan hi ha tanta mort
oculta entre les tiges més tendres,
si després de cada passa
no sabem si en restarà cap empremta,
si el cos ha de ser un dia com el baf pudent
d'una casa vella d'humitats malalta.

Perquè un silenci és la porta de tots els silencis.
I una mort és la memòria de totes les morts.
Com ignorar que el buit
és un ull de ceguesa immensa?
El cor eixut d'una fosca és tota la fosca.
Sense adonar-nos-en,
fan el seu parany les aranyes.